

Kniha Daniel - sto pět

Postupné odmítání evangelia: od Kristova narození až po kamenování Štěpána

Jeff Pippenger

2024-02-29

V minulém článku jsme zaznamenali, že inspirace označila, že Židé při kříži „zpečetili své odmítnutí“ evangelia, a pak své odmítnutí znovu potvrdili při ukamenování Štěpána. Jak je to možné? Odmítání evangelia ze strany hádavých Židů oné doby se ovšem uskutečňovalo postupně. Již při Jeho narození byli pominuti. Období od Kristova narození až po ukamenování Štěpána ilustruje postupné odmítání evangelia.

„Lidé to nevědí, ale tato zvěst naplňuje nebe radostí. S hlubším a něžnějším zájmem jsou svaté bytosti ze světa světla přitahovány k zemi. Celý svět je jasnější pro Jeho přítomnost. Nad betlémskými pahorky se shromažďuje nesčetný zástup andělů. Čekají na znamení, aby oznámili světu radostnou zvěst. Kdyby byli vůdcové v Izraeli věrni svému poslání, mohli se podílet na radosti ze zvěstování narození Ježíše. Nyní jsou však pominuti.“ Touha věků, 47.

Od narození Ježíše až po smrt Štěpána je znázorněno postupné odmítání evangelia ze strany starověkého Izraele. Uznání, že odmítnutí Krista ze strany Židů bylo postupné, umožňuje rozpoznat „zpečetění jejich odmítnutí“ jak při kříži, kdy se roztrhla chrámová opona, tak při Štěpánově smrti. Roztržení opony bylo symbolem toho, že již nejsou Božím smluvním lidem, a když byl Štěpán ukamenován, viděl Ježíše stát po pravici Boží, což je v Danielovi, kapitole dvanácté, verši prvním symbolem uzavření doby milosti. Zkáza Jeruzaléma je rovněž symbolem uzavření doby milosti.

„Odplata, která měla přijít na Jeruzalém, mohla být odložena jen na krátký čas; a když Kristův zrak spočinul na odsouzeném městě, viděl nejen jeho zničení, nýbrž i zničení světa. Viděl, že stejně jako byl Jeruzalém vydán ke zkáze, tak bude i svět vydán svému záhubnému údělu. Viděl odplatu, která stihne odpůrce Boží. Výjevy, které se odehrály při zkáze Jeruzaléma, se budou opakovat ve velikém a strašném dni Hospodinově, avšak ještě děsivějším způsobem.“ Review and Herald, 7. prosince 1897.

Bylo to pouze Boží milosrdenství, které zabránilo tomu, aby byl Jeruzalém při kříži zničen.

„V ukřížování Krista ze strany Židů bylo zahrnuto zničení Jeruzaléma. Krev prolitá na Kalvárii byla tou tíží, která je strhla do záhuby pro tento svět i pro svět budoucí. Tak tomu bude i ve velikém závěrečném dni, kdy soud dopadne na ty, kdo odmítli Boží milost. Kristus, kámen jejich pohoršení, se jim tehdy zjeví jako mstící se hora. Sláva jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Pro odmítnutou lásku, pro pohrdanou milost bude hříšník zničen.“ Touha věků, 600.

Bylo to jen Boží milosrdenství, které prodlévalo a nepřivodilo zkázu Jeruzaléma v době kříže.

„Po téměř čtyřicet let poté, co sám Kristus vyřkl nad Jeruzalémem zkázu, Pán odkládal své soudy nad městem a národem. Podivuhodná byla Boží shovívavost vůči těm, kteří zavrhlí jeho evangelium a zavraždili jeho Syna.“ The Great Controversy, 27.

Při svém posledním očistění chrámu Ježíš předložil varování, aby se z Jeruzaléma uteklo, až jeho následovníci uvidí ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel. Když chrám čistil poprvé, prohlásil, že Židé učinili z domu Jeho Otce doupě lotrů, avšak naposledy řekl: „váš dům“ vám zůstává pustý. Ještě před křížem, který měl právě nastat, byl chrám, v němž měla být při ukřižování roztržena opona, již označen za dům Židů, nikoli za dům Boží. Sestra Whiteová se vyjadřuje k tomu, kdy Kristus toto prohlášení učinil, a jak její svědectví pokračuje, pojednává také o čtyřiceti letech prodlouženého milosrdenství.

Kristova slova ke kněžím a předákům: „Hle, váš dům se vám ponechává pustý“ (Matouš 23,38), naplnila jejich srdce hrůzou. Dávali najevo lhostejnost, ale v jejich mysli znovu a znovu vyvstávala otázka, jaký význam tato slova mají. Zdálo se, že jim hrozí neviditelné nebezpečí. Je možné, že velkolepý chrám, jenž byl slávou národa, se má brzy stát hromadou trosek?...

„Kristus dal svým učedníkům znamení zkázy, která měla přijít na Jeruzalém, a pověděl jim, jak uniknout: ‚Když pak uzříte Jeruzalém obklíčený vojsky, tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťování. Tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor; a ti, kdo jsou uprostřed něho, ať odejdou ven; a ti, kdo jsou na venkově, ať do něho nevcházejí. Neboť toto jsou dny pomsty, aby se naplnilo všechno, co je napsáno.‘ Toto varování bylo dáno, aby bylo uposlechnuto o čtyřicet let později, při zkáze Jeruzaléma. Křesťané varování uposlechli a při pádu města nezahynul ani jediný křesťan.“ Touha věků, 628, 630.

Kristus byl ukřižován v roce 31 a téměř o čtyřicet let později, v roce 70, byl Jeruzalém po tři a půl roku trvajícím obléhání zničen. Jak mohl být Jeruzalém zničen při kříži v roce 31, když zde ještě zbývaly tři a půl roku doby milosti, označené jako sedmdesát týdnů v Danielovi, kapitole deváté, verši dvacátém čtvrtém? Jak lze tyto zdánlivé nesrovnalosti vyřešit? Nejjednodušším řešením je prostě uznat skutečnost, že pokud jde o ukončení doby milosti znázorněné sedmdesáti týdny, musí být chápáno jako postupné uzavírání doby milosti. To je pravda, avšak při aplikaci mezníků oné historie to odstraňuje jakoukoli prorockou určitost. Pokusím se to vysvětlit.

Jestliže Letnice představují brzy přicházející nedělní zákon, při němž je vyvoláno ono druhé stádo v Babylóně, proč teprve tři a půl roku po Letnicích došlo evangelium k pohanům? Je smrt Kristova, nebo smrt Štěpánova znamením uzavření doby milosti pro starověký Izrael? Jestliže laodicejský adventismus přestává být církví při brzy přicházejícím nedělním zákonu, představovalo zničení chrámu v roce 70 konec chrámu laodicejského adventismu při nedělním zákonu? To, co by se mohlo jevit jako zdánlivé nesrovnalosti, je vyřešeno uplatněním zásady „řádek za řádkem“; a když je toto uplatnění použito, svědectví mezníků, které určujeme, se stává velmi jasným a stručným.

Týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, je rozdělen na dvě stejné doby po třech a půl letech. Prvních tři a půl roku začíná Kristovým křtem a končí Jeho smrtí. Křest je symbolem Jeho smrti a

vzkříšení, takže počátek této doby tří a půl roku je totožný s jejím zakončením. V tomto období Kristus předkládal evangelium výhradně Židům. Konec těchto tří a půl roku označuje počátek následujících tří a půl roku. Počátek druhé doby tří a půl roku začíná Kristovou smrtí a končí smrtí Štěpána. V tomto období učedníci předkládali evangelium výhradně Židům.

Tato dvě období, která jsou oddělenými prorockými liniemi, mají být spojena „řádek za řádkem“. Oba počátky i konce nesou pečeť Alfy a Omegy, neboť dějiny počátku a konce jsou totožné. Obě časová období mají stejnou délku a dílo vykonávané během každého z nich je totožné. Kristus, který je První i Poslední, je také Stvořitelem všech věcí, a v tomto ohledu je Stvořitelem Pravdy. Hebrejské slovo „pravda“ bylo utvořeno třemi hebrejskými písmeny. První písmeno, následované třináctým písmenem, následované posledním písmenem hebrejské abecedy, jsou spojena, aby vytvořila hebrejské slovo „pravda“.

Obě období o třech a půl letech mají Krista jako prvního i posledního, neboť Kristus je na počátku prvního období při svém křtu, stejně jako je na jeho konci při své smrti v prvním období. A Kristus je při své smrti na počátku druhého období a na konci druhého období stojí po pravici Boží. Číslo třináct je symbolem vzpoury a v obou obdobích, ať bylo evangelium předkládáno osobně Kristem, nebo ve druhém období jeho učedníky, hašteřiví Židé se vzbouřili proti poselství evangelia.

Obě období mají stejnou délku, nesou pečeť Alfy i Omegy a označují totéž evangelijní poselství. Tato dvě období mají být uvedena do souladu „řádek za řádkem“. Metodologie „řádku za řádkem“ je zkušební metodologií pozdního deště. Je to metodologie posledních dnů a pravdy, které jsou touto metodologií v posledních dnech rozpoznány a upevněny, jsou tím, co během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc očišťuje či přečišťuje syny Léviho.

Koho bude vyučovat poznání? A komu dá porozumět nauce? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a jiným jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dopřát odpočinutí znavenému; a toto je občerstvení. Ale oni nechtěli slyšet. I bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět, a byli zlomeni, a chyceni do léčky, a zajati. Izaiáš 28,9–13.

Následující verš u Izajáše se obrací k posměvačným mužům, kteří vládnou nad lidem Jeruzaléma. Pro tyto posměvačné muže je „odpočinutí a občerstvení“ (pozdní déšť), jemuž odmítli „naslouchat“, právě tím, co způsobuje, že „půjdou a padnou nazpět, a budou zlomeni, a chyceni do osidla, a zajati“. Tato zkouška jim byla předložena jiným jazykem, neboť Eliáš, Jan Křtitel a William Miller nebyli vyučeni v teologických školách příslušných období svých dějin. Poselství pozdního deště, které zkouší laodicejský adventismus, je poselství, jež vzniká uplatněním zásady „řádek za řádkem“.

Když se prvních tří a půl roku týdne, v němž Kristus potvrdil smlouvu, položí přes druhých tří a půl roku, nacházíme prorocké světlo, které objasňuje veškeré zdánlivé nesrovnalosti, jež by mohly vyvstat v dotazující se mysli. Týden byl dobou, kdy Posel smlouvy měl potvrdit smlouvu, a biblická smlouva musí být potvrzena krví. Kristův křest a ukřižování i ukamenování Štěpána, to

vše označuje krev. Obě linie představují krev smlouvy a tyto linie potvrzují smlouvu.

Když jsou křest a ukřižování spojeny „řádek za řádkem“, představují první mezník, a ukřižování a ukamenování Štěpána jsou posledním mezníkem. Když jsou spojeny do jedné linie, nalézáme kříž a Michaelovo povstání při smrti Štěpána jako dva svědky toho, že Židé zpečetili své odmítnutí evangelia. Smrt Krista je také smrtí jeho učedníka Štěpána, což je Pascha, když jsou obě linie spojeny. O tři dny později je Kristus vzkříšen jako oběť prvotin.

Avšak nyní Kristus vstal z mrtvých a stal se prvotinou těch, kteří zesnuli. 1 Korinským 15,20.

Mezi Pesachem a svátkem prvotin třetího dne je začátek svátku nekvašených chlebů. Nekvašený chléb „nevykynul“ a Kristus nevstal druhého dne; vstal třetího dne. Kristus a Štěpán umírají společně v aplikaci „řádek za řádkem“, avšak Štěpán je vzkříšen po Kristu, neboť ve vzkříšení prvotin existuje určitý řád.

Ale každý ve svém vlastním pořádku: Kristus prvotina; potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi. 1. Korinským 15,22.

Jarní svátky nelze od sebe oddělit, neboť spolu přímo souvisejí. V tomto smyslu Letnice představují brzy přicházející nedělní zákon, kdy dojde k opakování vylití Ducha svatého a druhý hlas ze Zjevení, kapitoly osmnácté, tehdy povolá ty, kdo dosud neznají evangelium, aby vyšli z Babylóna. Slovo „Babylón“ je odvozeno od slova „Bábel“, které znamená zmatek, neboť právě při pádu Babelu Bůh zmátl jazyky, a právě o Letnicích Bůh tento zmatek jazyků obrací, aby evangelium nesl do světa. Letnice a nedělní zákon jsou tedy ve vzájemném souladu.

O Letnicích byl učedníkům dán dar jazyků, avšak jejich poselství bylo tehdy stále omezeno na Židy. Když jsou obě linie uvedeny do souvislosti, Letnice připadají na rok 34, kdy byl Štěpán ukamenován a evangelium bylo poté nesené k těm, kdo evangelium v současnosti neznají.

Štěpán představuje ty, kdo jsou vzkříšeni „při Jeho příchodu“, avšak zemřeli s Ním. Oběť prvotin označuje Kristovo vzkříšení třetího dne a zároveň označuje počátek Svátku týdnů, který je také svátkem Letnic a který připomíná darování Desatera na Sinaji.

22. říjen 1844 je v souladu s křížem, neboť mimo jiné důkazy sestra Whiteová uvádí do souladu zklamání učedníků po kříži se zklamáním, které následovalo po 22. říjnu 1844. Jak kříž, tak 22. říjen 1844 předznamenávají brzy přicházející nedělní zákon. Také Letnice jsou předobrazem brzy přicházejícího nedělního zákona, avšak Letnice nastaly padesát dva dny po kříži. Kříž, který byl předobrazem Pesachem, uvádí sérii svátků, jež připomínají staré stezky starověkého Izraele od noci, kdy anděl smrti minul Egypt, až po vydání zákona. Ačkoli tyto svátky mají své vlastní odlišnosti, jsou od sebe neoddělitelně spjaty. Je tedy správné považovat celých padesát dva dní od Pesachu do Letnic za jeden jediný waymark.

Z tohoto důvodu kříž, Štěpánova smrt a Letnice všechny předznamenávají brzy přicházející nedělní zákon, kdy začíná postupný výkonný soud nad novodobým Babylónem, když druhý hlas 18. kapitoly Zjevení začíná vyvolávat jiné Boží stádo z Babylóna. Právě na tomto mezníku dospěl výkonný soud nad Jeruzalémem, ačkoli Bůh ve svém milosrdenství odložil skutečné zničení

chrámu a města téměř o čtyřicet let po kříži, až do roku 70. Zničení starověkého Jeruzaléma představuje počátek postupného výkonného soudu, který začíná ve Spojených státech, když „národní odpadlictví je následováno národní zkázou.“

Pravda je ustavena na svědectví dvou a ve dvou obdobích po třech a půl letech, v nichž Kristus potvrdil smlouvu, nalézáme dva svědky smrti a vzkříšení, jež souvisejí s dějinami, které označují brzy přicházející nedělní zákon. Tento nedělní zákon v jedenácté kapitole Zjevení je označen jako „hodina velikého zemětřesení“. Tato „hodina“ je přímo spojena se dvěma svědky, kteří vydávali svědectví po tři a půl roku. Jejich svědectví končí jejich smrtí a vzkříšením.

Jejich svědectví trávající tři a půl roku, po němž následovala jejich smrt a vzkříšení, bylo znázorněno smrtí a vzkříšením jak Ježíše, tak Štěpána, neboť „řádek za řádkem“ je Štěpán představen jako vzkříšený s Kristem. Ve svátku prvotin byly předloženy dvě hlavní oběti.

Jednou byla bezvadná oběť beránka a podruhé oběť z ječmene. Ječmen představoval úrodu, která měla následovat, a beránek představoval Krista. Kristus byl vzkříšen třetího dne a Štěpán představoval ty, kteří následují, a ječmen představoval úrodu, která měla následovat. Dva svědkové ve Zjevení jedenácté vydávali svědectví po tři a půl roku, načež byli zabiti a potom byli o tři a půl dne později vzkříšeni. Tito dva svědkové byli předobrazeni Kristem, který byl prvotinou, neboť představují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou rovněž prvotinami.

I pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřicet čtyři tisíc majících jméno jeho Otce napsané na svých čelích. A uslyšel jsem hlas z nebe jako hlas mnohých vod a jako hlas velikého hromu; a uslyšel jsem hlas harfeníků, hrajících na své harfy. A zpívali jakoby píseň novou před trůnem a před čtyřmi bytostmi a starci; a nikdo se nemohl té písni naučiti než těch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. To jsou ti, kteří se neposkvřili se ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím. Zjevení 14,1–5.

Ječný obětní dar o svátku Prvotin představoval úrodu, která měla následovat, a Štěpán v roce 34 následoval Kristovu smrt v roce 31, ačkoli „řádek za řádkem“ zemřeli na téže mezníku. Ve vztahu k obětem prvotin byl Kristus beránkem, který byl zabit, a Štěpán byl ječmenem. Podle Pavla je „Kristus“ „prvotinou těch, kteří zesnuli“, a potom „potom ti, kdo jsou Kristovi při jeho příchodu“. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou prvotiny a jsou to ti, „kteří následují Beránka, kamkoli jde“.

V „hodině“ „velkého zemětřesení“ v jedenácté kapitole Zjevení jsou vzkříšeni dva svědkové, kteří prorokovali tři a půl roku, aby byli usmrceni a po tři a půl dne leželi na ulicích. Jsou to ti, které představoval Štěpán, jenž byl prorocky vzkříšen s Ježíšem, ale také po Ježíši. Jsou tedy vzkříšeni „po třech a půl dnech“ poté, co jsou zavražděni šelmou, která vystoupila z bezedné propasti. V téže „hodině“, v níž jsou vzkříšeni, vystupují do nebe jako korouhev. Proces jejich vzkříšení a nanebevstoupení je pečlivě vyložen v Božím prorockém Slově a zahrnuje i to, že byli předobrazeni doslovnou smrtí Štěpána, a tak představují duchovní smrt, která je vykonána na dvou svědcích, když jsou proměňováni z laodicejského hnutí třetího anděla do filadelfského hnutí třetího anděla.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Jedno je jisté: ti adventisté sedmého dne, kteří se postaví pod satanův prapor, se nejprve vzdají své víry ve varování a napomenutí obsažená ve Svědectvích Ducha Božího.“

„Výzva k většímu posvěcení a svatější službě je předkládána a bude předkládána i nadále. Někteří z těch, kdo nyní vyslovují satanovy podněty, přijdou k rozumu. Jsou zde lidé na důležitých a odpovědných místech, kteří nerozumějí pravdě pro tuto dobu. Jim musí být toto poselství zvěstováno. Přijmou-li je, Kristus je přijme a učiní z nich spolupracovníky své. Jestliže však odmítnou slyšet toto poselství, postaví se pod černý prapor knížete temnoty.“

„Je mi uloženo říci, že drahocenná pravda pro tento čas se lidským myslím otevírá stále jasněji a jasněji. Ve zvláštním smyslu mají muži i ženy jíst tělo Kristovo a pít jeho krev. Dojde k rozvoji porozumění, neboť pravda je schopna neustálého rozšiřování. Božský původce pravdy vstoupí do těsnějšího a ještě těsnějšího společenství s těmi, kdo pokračují v tom, aby ho poznali. Jak bude Boží lid přijímat jeho slovo jako chléb nebeský, poznají, že jeho vycházení je připraveno jako jítro. Přijmou duchovní sílu, tak jako tělo přijímá tělesnou sílu, když je požíván pokrm.“

„Jen zpola rozumíme plánu Páně, když vyvedl děti Izraele z egyptského otroctví a vedl je pouští do Kanaánu.“

„Jak budeme shromažďovat božské paprsky zářící z evangelia, získáme jasnější vhled do židovského řádu a hlubší ocenění jeho důležitých pravd. Naše zkoumání pravdy je dosud neúplné. Shromáždili jsme jen několik málo paprsků světla. Ti, kdo nejsou každodenními studenty Slova, nevyřeší otázky židovského řádu. Neporozumějí pravdám vyučovaným chrámovou službou. Dílo Boží je zdržováno světským chápáním jeho velikého plánu. Budoucí život odhalí význam zákonů, které Kristus, zahalen v oblakovém sloupu, dal svému lidu.“
Spalding and Magan, 305, 306.